

BEC DE GAVINA

Aguaitàveu la nuesa del pou,
el desig ressonant dins el vertigen,
i el temps flotava mort, relluïa
com uns ulls de granota entre el llapó.

Llavors, l'amor era un bec de gavina
que burxava l'espill glaçat del cor,
el batec del martell sobre la perla.

No volen mai les ales de la cendra
perquè el temps és un arbre sense niu
que no permet retorn, i prefereixen
aquell badall del rou dins la campana.

Ramon, Ramon. "Bec de gavina".